

opusdei.org

Numerarele auxiliare: Un cămin care se întinde spre lume

Numerarele auxiliare: o chemare specifică pentru a îngriji și întări legăturile familiale în Opus Dei.

14.03.2024

Isus tocmai a vorbit despre semințe, păsări, spini și pământ fertil. Astfel El ilustra dispozițiile celor care Îl ascultă, atât de diferite unele de altele. Unele sau altele se vor dovedi,

în timp, mai mult sau mai puțin roditoare: „Ceea ce a căzut în pământ bun sunt aceia care, ascultând cuvântul cu inimă curată și generoasă, îl păstrează și aduc roade” (Lc 8,15). Probabil că Domnul are încă în minte această imagine când, puțin mai târziu, cineva îl întrerupe: „Mama ta și frații tăi stau afară și vor să te vadă” (Lc 8,20). Maestrul răspunde atunci, spre surprinderea tuturor: „Mama mea și frații mei sunt aceștia care ascultă cuvântul lui Dumnezeu și îl împlinesc” (Lc 8,20). Acesta este unul dintre momentele din Evanghelie în care Isus vorbește despre o nouă formă de relație, mai puternică decât cea care îl lega în mod vizibil de mama sa: legătura familiei supranaturale, care se naște din ascultarea și acceptarea cuvântului lui Dumnezeu.

În imaginea unui Dumnezeu care este comuniune

Biserica este, după cum spune Catehismul, „adevărata familie a lui Isus” ^[1]. Papa Francisc reafirmă acest lucru: „Isus a format o nouă familie, care nu se mai bazează pe legături naturale” ^[2]. Credința are o putere de fecunditate atât de puternică, încât generează noi uniuni reale. Și în Opus Dei, care este o mică parte a Bisericii, se întâmplă același lucru: cei care au experimentat aceleași „presimțirile de iubire a lui Dumnezeu” ^[3] decât Sfântului Josemaría devin parte din mica familie care este Lucrarea. O familie care respiră în intimitatea unui Dumnezeu care nu este nici singurătate, nici izolare, ci comuniune între persoane, între Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt; o familie chemată să rămână unită, atât prin iubirea inimii lui Dumnezeu care o însuflețește, cât și prin misiunea divină la care a fost chemat fiecare dintre membrii săi: să transmită,

fiecare în circumstanțele sale zilnice, că Dumnezeu ne iubește ca fii și fiice.

În primii ani ai Lucrării, Sfântul Josemaría nu avea clar cum trebuia să se materializeze această trăsătură esențială a spiritului Opus Dei, caracterul său familial. În scurt timp, însă, și-a dat seama că mama și sora lui creau, de fapt, climatul pe care îl căuta în centrele Lucrării. După ce a reflectat în rugăciune, a decis să le ceară acest ajutor de neînlocuit.

Fericitul Álvaro del Portillo a explicat, ani mai târziu, cum aceste două femei „au transmis căldura care caracterizase viața domestică a familiei Escrivá la familia supranaturală pe care o formase fondatorul. Noi învățăm treptat să o recunoaștem în bunul gust al atâtor mici detalii, în delicatețea cu care se tratau unii pe alții, în grija pentru lucrurile materiale ale casei, care implicau – ceea ce este cel mai important – o preocupare constantă

pentru ceilalți și un spirit de slujire, făcut din atenție și abnegație; o văzusem în persoana Părintelui și o vedeam confirmată în bunica și mătușa Carmen” ^[4].

În câte ocazii, văzând copii crescând susținuți de afecțiunea părinților lor sau întâlnind persoane în vârstă care se știu însoțite de mângâierile sau cuvintele nepoților, am văzut necesitatea vitală a familiei! Viața nu este la fel fără acest sprijin familial, oricât de reușiți am fi. O persoană care știe că este iubită este capabilă să depășească sau să facă față cu bucurie oricărei dificultăți. Nevoia de a se simți iubit, de a aparține unui cămin, este universală: ea face parte din identitatea noastră cea mai profundă. Grija, gratuitatea pe care aceasta o necesită „nu poate lipsi niciodată, indiferent de cât de mult progresează omenirea” ^[5].

Când spunem că oamenii din Opus Dei formează o familie, nu este vorba doar de un simplu mediu familial, care poate fi găsit în atâtea alte locuri. Această atmosferă de familie trebuie să fie o realitate palpabilă, cu rădăcini supranaturale și cu roade zilnice, materiale, afective și de iubire. Fiecare dintre noi cultivă și întărește aceste legături, pentru că depinde de noi toți ca nu doar să respirăm o atmosferă de familie, ci să fim cu adevărat o familie.

Cu toate acestea, fondatorul Opus Dei a văzut în mod clar nevoia de persoane care, cu înțelepciunea de a îmbina materialul și intangibilul, să se ocupe de aceste legături într-un mod special. Asigurarea acestei misiuni, inclusiv a celor mai mici detalii materiale, corespunde în mod special numerarelor auxiliare. Este o chemare specifică, care a apărut în rândul primelor femei din Opus Dei, pentru a fi acele mâini care unesc

cea ce este mai divin și cea ce este mai uman, imitatoare ale altor mâini: cele ale Maicii lui Isus, care a combinat întotdeauna ambele realități pentru a discerne și a împlini voința lui Dumnezeu.

Iubirea generoasă care îl afirmă pe celălalt

Poate că partea cea mai vizibilă în exterior a misiunii unei numerare auxiliare este organizarea și planificarea îngrijirii centrelor, astfel încât fiecare să cunoască și să se simtă responsabil pentru propria casă. Ca în orice familie, sarcinile sunt împărțite în mod flexibil, în funcție de posibilitățile fiecăruia. S-ar putea spune că numerarele auxiliare țin căminul în mâinile lor și apoi îl predau celorlalți ^[6]. În unele cazuri, se poate simți această dimensiune familială prin acțiuni concrete, cum ar fi cele legate de mâncare, curățenie sau decorare, dar

această realitate ne conduce la o alta care transcende materialul: misiunea lor principală, care este de a afirma fiecare persoană în identitatea sa și în misiunea ei apostolică.

„Nu este vorba doar de a îndeplini o serie de sarcini materiale, pe care putem și trebuie să le facem cu toții împreună – scrie prelatul Opus Dei –, ci de a le planifica, organiza și coordona în așa fel încât rezultatul să fie tocmai acel cămin în care fiecare se simte acasă, bine primit, *afirmat*, îngrijit și, în același timp, responsabil” ^[7]. Din acest motiv, Sfântul Josemaría considera această misiune un „apostolat al apostolatelor”, „coloana vertebrală” care permite Opus Dei să se miște în lume cu un spirit de familie, sau „urzeala” pe care toți ceilalți membri ai Lucrării își țes prietenii.

În viața sa de zi cu zi, o numerară auxiliară încearcă să facă tangibile,

într-un anumit fel, cuvintele pe care le rostim la Angelus: „Și Cuvântul s-a făcut trup și a locuit între noi” (In 1,14). În viața de zi cu zi se străduiește să realizeze o puternică unire cu Euharistia, să Îl readucă pe Dumnezeu în lume și să Îl așeze în fața ochilor celorlalți: fiecare gest, fiecare cuvânt, fiecare gând și fiecare acțiune are menirea de a comunica faptul că Dumnezeu este prezent în cele mai cotidiene lucruri.

Ca o reflectare a rodniciei infinite a Mariei, un dar pe care Dumnezeu l-a făcut Opus Dei este celibatul, rădăcina secretă a paternității și maternității autentice ^[8], la care se adaugă, în cazul numerarelor auxiliare, o manifestare specifică: „Prin munca voastră îngrijiți și serviți viața în Lucrare, făcând din persoana singulară centrul și prioritatea muncii voastre” ^[9]. De aici decurge – și aceasta este partea cea mai profundă a misiunii sale – o

iubire gratuită, exprimată în toate dimensiunile ființei; o iubire înzestrată cu „spontaneitatea proaspătă a ceea ce este viu, a celui care caută ocazii inedite pentru a arăta că crede și că iubește” ^[10]; o iubire care îl scoate pe fiecare din anonimat, reînnoindu-i vigoarea, dându-i o nouă forță, căci îi amintește că este iubit pentru simplul fapt că există, și nu pentru ceea ce are sau ceea ce face.

Adevărata putere transformatoare a societății

Într-o lume care se bazează adesea pe notorietate și zgomot, munca unei numerare auxiliare poate părea discretă și tăcută, dar este înzestrată cu o adevărată putere transformatoare în societate. Nu există dispozitive care să măsoare energia eliberată de dorința de a îndrepta în mod constant atenția către oameni, plasându-i mereu în

centru, căutând să le îmbogățească toate aspectele vieții: fizic, mental, emoțional, spiritual, social etc.

Această preocupare autentică pentru fiecare persoană în parte pătrunde în societate, începând cu credincioșii Lucrării, care, la rândul lor, aduc această atitudine umanizantă în propriul mediu profesional.

Misiunea de a uni divinul și umanul, atât de caracteristică pentru Opus Dei, se extinde în cercuri concentrice la toate persoanele care intră în contact cu această familie, până când ajunge la întreaga societate. „Cu harul lui Dumnezeu, dacă vreți, le-a spus monseniorul Javier Echevarría numerarelor auxiliare, puteți fi ca o centrală atomică spirituală, apostolică, capabilă să-și extindă efectele în întreaga lume” ^[11].

Fiecare numerară auxiliară îmbogățește, cu propria personalitate, viața și activitatea din centrele Lucrării. Ea se străduiește,

de asemenea, să își asigure pregătirea și competența necesare pentru a o desfășura. Acest profesionalism poate cuprinde, de asemenea, domenii precum gestionarea economică și comercială, optimizarea resurselor, conducerea echipelor, cunoștințele nutriționale, capacitatea de a se adapta la oamenii din fiecare loc, sustenabilitatea etc. Toate acestea presupun o învățare continuă, ținând pasul cu progresele societății și cu diferitele sectoare profesionale, dar fără a pierde din vedere faptul că esențialul este menținerea vie a sensibilității față de îngrijirea familiei. O persoană chemată să trăiască această vocație „pune competența profesională direct în serviciul oamenilor, arătând în mod practic cum se poate realiza același spirit în diferite circumstanțe istorice; devine un factor de umanizare a culturii, de avangardă și, prin urmare, de inspirație pentru

activitatea profesională a tuturor”

[12].

Îngrijirea oamenilor și a căminului este un domeniu privilegiat de dialog cu lumea contemporană. „Aveți o misiune pasionantă”, scrie prelatul Opus Dei: „Să transformați această lume, astăzi atât de plină de individualism și indiferență, într-un adevărat cămin. Sarcina voastră, îndeplinită cu iubire, poate ajunge în orice mediu. Voi construiți o lume mai umană și mai divină, pentru că o îmbunătățiți cu munca voastră transformată în rugăciune, cu afecțiunea voastră și cu profesionalismul pe care îl puneți în îngrijirea oamenilor în integritatea lor” [13].

Alegere, dăruire, fericire

Discernământul în descoperirea vocației de numerară auxiliară nu se bazează în primul rând pe o înclinație către un anumit tip de

sarcini, cum ar fi cele legate mai direct de îngrijire. Orice studiu sau profil profesional poate contribui la această dorință de a afirma integral persoana. Dumnezeu oferă această misiune oricui dorește: este nevoie doar de dorința de a privi spre Cristos și, prin Cristos, spre ceilalți membri ai familiei sale și ai mediului său.

În general, nimic nu îi împiedică pe numerarele auxiliare să își continue formarea sau dezvoltarea personală în orice domeniu: aceasta este o bogăție care aduce valoare pentru ele însele, dar și pentru relațiile și munca lor. Important este să integreze această dezvoltare profesională și personală în identitatea lor cea mai profundă, care își are rădăcinile într-o decizie fermă și matură de fidelitate față de chemarea lui Dumnezeu.

Pe de altă parte, se poate întâmpla și ca angajamentul unei numerare auxiliare să însemne renunțarea la o profesie anterioară. Este un lucru care se întâmplă multor persoane, în special celor care decid să se dedice mai mult timp îngrijirii directe a unui cămin. Dar nu este pur și simplu un sacrificiu orb, ci o decizie matură, bazată pe bucuria celui care îmbrățișează ceva ce iubește, pe bucuria celui care alege să dăruiască viață. Papa descoperă această realitate în figura Sfântului Iosif: „Fericirea lui Iosif nu se află în logica jertfirii de sine, ci în dăruirea de sine. Frustrarea nu se percepe niciodată la acest om, ci doar încrederea (...) Orice vocație adevărată se naște din dăruirea de sine, care este maturizarea simplului sacrificiu (...). Atunci când o vocație, fie că este vorba de viața conjugală, celibatară sau feciorelnică, nu ajunge la maturitatea dăruirii de sine, oprindu-se doar la logica

sacrificiului, atunci, în loc să devină un semn al frumuseții și bucuriei iubirii, riscă să exprime nefericire, tristețe și frustrare” ^[14].

Vocația de numerară auxiliară este, ca orice vocație în Opus Dei, „atotcuprinzătoare”, adică îmbrățișează toate aspectele și momentele vieții ^[15]. Nu este o vocație profesională care se pune în acțiune doar în timpul programului de lucru. Aceeași misiune de a face palpabilă iubirea lui Dumnezeu animă momentele de formare, de odihnă, de viață de familie, de prietenie sau în orice fel de activitate. Dumnezeu vrea ca în Opus Dei să existe oameni care, îndrăgostiți de El, să transmită prin prezența lor aceeași afecțiune a lui Dumnezeu, aceeași grijă față de Fiul său întrupat și prezent în Euharistie și față de bărbați și femei, copii ai lui Dumnezeu.

* * *

Se lasă seara. Oamenii stau în picioare și ascultă fiecare cuvânt al Maestrului. Isus se compătimentește de oboseala lor. Știe că cei mai mulți dintre ei sunt departe de casă și le cere discipolilor săi cei mai apropiați să aranjeze grupurile pe iarbă. Isus săvârșește miracolul de a-i hrăni cu doar cinci pâini și doi pești, iar toți își recapătă forțele pentru a-și continua călătoria alături de El: bărbați, femei și copii (cf. In 6,1-15).

Mai târziu, Isus îi trimite din nou pe discipoli să pregătească o masă. În CENAUL de Sus, cu același gest de binecuvântare și cu privirea spre cer, Isus se dăruiește în pâine și vin, înainte de Patimile sale (cf. Mt 26,17-27). Domnul întruchipează imensa sa iubire în două alimente modeste, asigurându-și astfel prezența sa pe pământ până la sfârșitul veacurilor, ca o pregustare a

ospățului din ceruri. Din această iubire ascunsă în pâinea și vinul prezente în tabernacolul din centrele Lucrării, numerarele auxiliare protejează spiritul de familie, evidențiază valoarea unică a fiecărei persoane și învață lumea să construiască relații de afecțiune, de serviciu și de sprijin.

[1] *Catehismul Bisericii Catolice*, nr. 764.

[2] Francisc, Angelus, 10-VI-2018.

[3] Sfântul Josemaría, Omilie, 2 octombrie 1968.

[4] Fericitul Álvaro del Portillo, *Interviu despre fondator*, Rialp, capitolul 6: „Familie și miliție”.

[5] Fericitul Álvaro del Portillo,
Scrisoare pastorală, 24 ianuarie 1990,
nr. 44.

[6] Cf. Sfântul Josemaría, Scrisori 36,
nr. 33.

[7] Mons. F. Ocáriz, Scrisoare
pastorală, 28 octombrie 2020, nr. 14.
Accentuarea este de asemenea în
original.

[8] Cf. Mons. F. Ocáriz, Scrisoare
pastorală, 28-X-2020, nr. 13 și nr. 22.

[9] Cf. ibidem, nr. 15.

[10] Sfântul Josemaría, Scrisori 36, nr.
62.

[11] Mons. Echevarría, Scrisoare
pastorală, 23 octombrie 2005, p. 6.

[12] „Reflexiones sobre la
Administración en el Opus Dei:
riquezas y perspectivas” [Reflecții
despre administrație în Opus Dei:

bogății și perspective], în *Romana*, nr. 72, 2021.

[¹³] Mons. F. Ocáriz, Scrisoare pastorală, 28 octombrie 2020, nr. 17.

[¹⁴] Francisc, Scrisoarea apostolică „Patris corde”, nr. 7.

[¹⁵] Cf. Mons. F. Ocáriz, Scrisoare pastorală, 28 octombrie 2020, nr. 8.

Elvira Lorenzo

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/article/
numerarele-auxiliare-un-camin-care-se-
intinde-spre-lume/](https://opusdei.org/ro-ro/article/numerarele-auxiliare-un-camin-care-se-intinde-spre-lume/) (19.03.2026)